

דף קג.

הרמב"ם הל' מעשה הקרבות פ"ה ה"ב

עין משפט א.

כָּל קָדְשֵׁי הַקָּדְשִׁים שֶׁאָרְעָבָה בָּהָן פְּטוֹלֵם כִּי קָדְםָה הַפְּשָׁטָן אֵין עֲוֹרוֹת תִּהְנֵן לְכָהָנִים. לְאַחֲרָה הַפְּשָׁטָן עֲוֹרָן לְכָהָנִים. וְכֹל הַעֲוֹרוֹת מִחְלָקִין אַוְתָן אֲנָשֵׁי מִשְׁמָר בִּינֵיהֶן מִעָרֵב שְׁבָת לְעָרֵב שְׁבָת:

הרמב"ם הל' פטולי המוקדשין פ"ט ה"ט

עין משפט ב.

כָּל עֲצָמוֹת הַקָּדְשִׁים שֶׁאֵין בָּהָן מוֹחַ לֹא אֵין טֻעָנוֹן שְׁרָפָה חַיֵּץ מִעֲצָמוֹת הַפְּסָחָה. כִּבְרָה בְּאָרְנוֹ שְׁהַקְרֵבָן שְׁגַפְסָל אַחֲרָה

כ. **כָּסֶף** **משנה:** כל [קדשי] הקדשים שאירוע בהם פיטול וכו'. משנה שם: וכל העורות מחלקין אותםכו'. תוספתא בפרק בתרא דמנחות ובגמרא ס"פ מקום שנהגו (דף נ"ז) ופ' החליל ופ' הגוזל (דף ק"ז):

ל. **כָּסֶף** **משנה:** כל עצמות הקדשים שאין בהם מוות וכו'. ברייתא פ' כיצד צולין (דף פ"ג) כל עצמות הקדשים אינם טעוניין שריפה חזק עצמות הפסח מפני התקלה הני עצמות ה'יד אי לيمא דלית בהו מוות עצמות הפסח למה להו שריפה אלא פשוטה דאית בהו מוות ואי ס"ד שימוש נותר מילתא היא עצמות קדשים אמאי אין טעוניין שריפה א"ר נחמן בר יצחק ה"ב"ע כגון שמאן חלויצים עצמות קדשים לאין בהם משום שבירת עצם קמי דנהו נותר חלצינהו ולא הו שימוש נותר ולא בעי שריפה עצמות הפסח דיש בהם משום שבירת עצם לבתר דנהוי נותר הוא דחלצינהו וה"ל שימוש נותר ובעו שריפה. ופירש"י כל עצמות נותר מן הקדשים אינם טעוניים שריפה אלא שוברים ומוציאים מהו ושורפו ומשליך את העצמות חזק עצמות פסח שאינו יכול לשברן מפני תקלת עצם לא תשברו בו לפיקך נשרפים ע"י מוות שביהם וכו'. שמאם חלויצים כולה מהניתין מיתוקמא דמלתא חלויצין כלומר שבורין ונחלץ מוותם. עצמות קדשים דמותר לשברן אמרי סתמא דמלתא לא אתה מוות דידחו לידי נותר ומקמי איסורייהו דניתנו לידי נותר חלצינהו ואין כאן שימוש נותר. לבתר הכי דאייפסיל חלצינהו דתו לית ביה איסור שבירה כר"ש ויש כאן שימוש נותר עכ"ל: וכתב הראב"ד אינם טעוניים שריפה א"א שמאן חלויצים מפסולי קדושה עכ"ל. ואם הייתה כוונתו ללמדנו שייהו חלויצים לא היה צריך לכך שהרי בバイור כתוב ריבינו שאין בהם מוות, ולכן נ"ל שמן שרפני שרביינו סתום וכותב כל עצמות הקדשים דמשמע בכל גוונא

שְׁחַפֵּשׁ הָעֹד לִפְנֵנִים אוֹ לִבְעָלִיו בְּקָדְשִׁים קָלִים. אֲבָל אָמֶן נְפִסֵּל קָדָם הַפְּשִׁטָּה. הָרִי הַעֲוֹר כְּבָשָׂר וַיִּשְׁרַף הַכֶּל. וְכֵן זָבֵחׁ שְׁחַפֵּשׁ וּגְמַצָּא טְרֵפָה אוֹ שְׁנֵפִיסָל בְּמִחְשֶׁבֶת הַזָּמָן אוֹ בְּמִחְשֶׁבֶת הַמָּקוֹם. הַוְאֵיל וְלֹא גְּרָצָה הַזְּבָחַ יִשְׁרַף הַעֲוֹר בֵּין בְּקָדְשֵׁי קָדְשִׁים בֵּין בְּקָדְשִׁים קָלִים. אֲבָל אָמֶן נְעִשָּׂה בְּמִחְשֶׁבֶת שְׁנָויִי הַשֵּׁם. אָف עַל פִּי שֶׁלָּא עַל לִבְעָלִים הַוְאֵיל וְגְרָצָה הָרִי הַעֲוֹר לִפְנֵנִים אוֹ לִבְעָלִיו כְּמוֹ שְׁבָאָרְנוּ. וְזָבֵחׁ שְׁחַפֵּשׁ קָדָם זָרִיקָה אֵינוֹ פּוֹסֵל:

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ח חכ"א

הַמִּתְפִּיס עֹלֶתוֹ לְבַדֵּק הַבַּיִת^ט. וְכֵן הַמִּקְדִּישׁ נְכָסֵיו וְהַיּוֹ בְּהָنִזְקָנִים זְכָרִים שְׁדִינָן שִׁיקְרָבוּ עֹלוֹת אֵין עֹרוֹת תְּיֵחֵן לִפְנֵנִים שְׁנָאָמֵר עַלְתַּת אִישׁ פָּרֶט לְעַולָּת הַקָּדֵשׁ. אֶלָּא יִמְכַרְוּ

מיירי בא לבאר שאינו כן דלא מיירי אלא כשמצאנו ואינו יודע מה טיבן ואנו אומרים באומד הדעת מאחר שהם חלוצים פסולין המוקדשין היו כלומר נותר ולפיכך מגלוין בין עצמות פסח לעצמות שאר קדשים וכמוו שנתבאר. ועייל משום דליישנא דשאיין בהם מוח משמע אפיקו שלא היה בהם מוח מעולם לכך כתוב שמצאים חלוצים כלומר דוקא כשהיה בהם מוח ונחלץ ממנו אבל אם לא היה בהם מוח מעולם לא: כבר ביארנו. בקרבנות ספ"ה. ומיש אבל אם נפסל קודם הפשט הרוי העור כבשר ויישרף הכל. משנה פרק טבול יום (דף ק"ג): וכן זבח שהופשט ונמצא טריפה. שם במשנה פלוגתא דתנאי ופסק בחכמים. ומה שכותב או שנפסל במיחשבת הזמן או במיחשבת המקום וכו'. משנה שם (דף ק"ג) כל שלא זבח המזבח בבשרה לא זכו כהנים בעורה. ופירש"י כל שלא זבח המזבח בבשרה כגון שאירע בה פיסול קודם זריקה לא הייתה בה שעת היתר למזבח. ומה שכותב אבל אם נעשה במיחשבת שניינו השם וכו'. גם זה משנה שם. ומה שכותב זבח שהופשט קודם זריקה אינו פוטל. שם פלוגתא דתנאי בכיריתא ופסק כרבי פירוש אמר הופשט קודם זריקה אין העור נפסל עוד אפיקו נפסל בשער קודם זריקה זריקה מרצה על העור לבדוק:

ט. **כִּסְף** **מְשֻׁנָּה**: המתפיס עולתו לבודק הבית וכו' עד אלא ימכרו העורות ויפלו לבודק הבית. בפרק טבול يوم (דף ק"ג): אחד עולת איש וכו'. גם זה שם אלא שבגמ' כתוב גור

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסתכמהיהם של גדולי ישראל, ניתן להציג בהוצאה "כתרים" בטלפון 0584150477 או 02-5712225 email: minchat.aaa@gmail.com

העורות וינפלג לבחן הבית. אחד עולת איש או אשה או עפויים או עבד עורותיהם לכוהנים לא נאמר איש אלא להוציא הכהן:

עיין משפט ד.ה. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ח ח"ט

כל עורות קדשי מקדשים לכוהנים בין בקרבנות צבור בין בקרבנות יחיד שנאמר עור העלה אשר הקריב. אבל עורות קדשים קלים לבעלים. וכל עולה שלא זכה הטעבה בבשרה לא זכו הכהנים בעורה שנאמר עלת איש עולה שעלתה לאיש:

עיין משפט ו. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ח ח"א
עיין לעיל עין משפט ג

עיין משפט ז. הרמב"ם הל' פטולי המוקדשין פ"ח ח"ט

מותר קני זבים. קני זבות. קני יולדות. מטהות ואשומות. מותרים יפלו לנדה וקרבו עלות כמו شبאה. מותר עולה לעולה. מותר שלמים לשלים.

במקום מ"ש בספר ריבינו עכויים. וירסת רבינו נראה נcona דלגיוסת גمرا דין קשה Mai קא משמע לעז דמהיכא תיסק אדעתין לפלוגי בין גר לישראל:

ג. כסוף משנה: כל עורות קדשי הקדושים לכהנים וכו' אבל עורות קדשים קלים לבעלים וכו'. משנה בפרק טבול يوم (דף ק"ג):

ס. כסוף משנה: במה דברים אמרו שמותר חטא לנדה וכו'. מה שכותב רבינו שאם הפריש מעות לחטא בהמה והעני מביא תחתיהן עוף וכו' עד שאין לעוף פדיון. הכל משנה בסוף כריתות ומתק שנראה דמתני' דשקלים ומתני' דסוף כריתות (דף כ"ז): קשו האחד תירץ רבינו דמתני' דשקלים בחטא קבואה ומתני' דסוף כריתות בקרבן עולה ויורד

מותר מנוחה למנוחה. מותר פסח לשלמים. מותר נזירים לנזירים. מותר נזיר לאותו נזיר. בפה דברים אמורים שmorter חטא לנדבה. בחטא קבוצה. אבל מי שהויא חיוב בקרון עולה ויורד שהפריש מעות לחטא בהמה והענין. מביא תחתיהם עוף ומחלין על העוף ויהנה מהם. וכן אם הפריש דמי העוף והענין. מביא תחתיהם עשירית האיפה ויחיל המעות עליה ויהנה בהם:

הרמב"ם הל' שקלים פ"ד ח"ט

מותר תרומה הלשכה **ו** ושירי הלשכה לוקחין בו זכרים ויקרבו כלן עלות שתנאי בית דין הוא על כל המותרות שיקרבו עלות בהמה. אבל לא עלות העוף שאין בקרבות העופר עוף. ואלו העולות הבאות מותר **השקלים** הם הנקרים קייז למזבח:

הרמב"ם הל' ערביין וחרמין פ"ה ח"ז

המקדיש את בהמתו סתם **או שהקדיש את נכסיו סתם** רואין כל בהמה תמיימה הראינה להקריב על גבי המזבח זכרים ימכו לצריכי עלות ויקריבו אותן עלות.

ו. **כسف** **משנה:** מותר תרומה הלשכה וכו'. פ"ד דשקלים תנאי ב"ד הוא על המותרות שיקרבו עלות ושם במשנה מותר תרומה ר"ע אומר לקייז המזבח:

כ. **כسف** **משנה:** המקדיש את בהמתו סתם וכו'. בפרק ד' דשקלים המקדיש (את) נכסיו והיתה בהם ראוייה (ליקרב) ע"ג המזבח זכרים ונקבות וכו' עד והמקדיש סתם כדורי רבוי יהושע. ומה שכתב שסתם הקדשות לבדוק הבית משנה ר"פ בתרא דתמורה (דף ל"א) ובירושלמי פרק ד' דשקלים יליף לה מקרא. ומה שכתב ועל זה נאמר ואם בהמה אשר יקריבו ממנה וכו':

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדך" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסתמוכותיהם של גדולי ישראל, ניתן להציג בהוצאה "כתרם" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

ונתקבות ימכו לארכי שלמים ויקריבו אותו שלמים.
והדים יפלוי לבדוק הבית שסתם הקדשות לבדוק הבית.
ועל זה נאמר זאמ בהמה אשר יקריבו ממנה קרבן לה'
כל אשר יתן ממנה לה' יהיה קדש' כלומר כל הראי
לקרבן על גבי המזבח יקרב:

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ח ח"א
ein mespet z.
ein le'il ein mespet g

הרמב"ם הל' ערכין והרמין פ"ח ח"ז
ein mespet t.

המקדיש את בהמתו סתם א' או שהקדיש את נכסיו סתם רואין כל בהמה תמיימה קראייה לקרב על גבי המזבח זרים ימכו לארכי עולות ויקריבו אותו עולות.
ונתקבות ימכו לארכי שלמים ויקריבו אותו שלמים.
והדים יפלוי לבדוק הבית שסתם הקדשות לבדוק הבית.
ועל זה נאמר (ויקרא כז-ט) זאמ בהמה אשר יקריבו ממנה קרבן לה' כל אשר יתן ממנה לה' יהיה קדש' כלומר כל הראי על גבי המזבח יקרב:

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ח ח"א
ein le'il ein mespet g

ז. כספ משנה המקדיש את בהמתו סתם וכו'. פרק ד' דשקלים המקדיש (את) נכסיו והיתה בהם בהמה רואה (ליקוב) עיג המזבח זרים ונקבות וכו' עד והמקדיש סתם כדורי רבוי יהושע. ומה שכח שסתם הקדשות לבדוק הבית משנה ר'יפ בתרא דתמורה (דף לא') ובירושלמי פרק ד' דשקלים יליף לה מקרה. ומה שכח ועל זה נאמר ואם בהמה אשר יקריבו ממנה וכו':

דף קג:

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ה ה"ח עין משפט א.

כל הזבחים מקטירין אימוריהם על גבי המזבח ^ו אחר שזרקין הדם תחלה. וכל הזבחים מפשיטין אותן ^ו ואחר כך מוציאין את אימורייהם. ואין מפשיטין אותן עד שיזרק הדם. חוץ מחותאות הנש靠谱ות שאין מפשיטין אותן כלל שנאמר את עורם ואת בשרם. נמצאת אומר זורק תחלה ואחר כך מפשיט וקורע ומוציא האימוריין ומקטיר:

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ה ה"ב עין משפט ב.

כל קדשי הקודשים שארע בהן פסול ^ו קדם הפשטן אין עורותיהם לפהנים. לאחר הפשטן עורן לפהנים. וכל העורות מהלקין אותן אנשי משמר בגיןיהן מערב שבת לערב שבת:

ק. **כسف** משנה: כל הזבחים מקטירין וכו'. מפורש בתורה: וכל הזבחים מפשיטין אותן וכו'. בפרק טבול يوم (דף ק"ג): נתבאר דכולי עלמא מודו דאין הפשט קודם זריקה וכותב רשיי מפני שאסור לשחות הדם כל כך ובסוף הלכות פסולין המוקדשין כתוב רבינו זבח שהופשט קודם זריקה אינו פסול:

ר. **כسف** משנה: כל [קדשי] הקודשים שארע בהם פיסול וכו'. משנה שם: וכל העורות מחלקין אותן וכו'. תוספתא בפרק בתרא דמנחות וגמרא ס"פ מקום שנהגו (דף נ"ז) ופ' החליל ופ' הגוזל (דף ק"י):

הרמב"ם הל' בכורות פ"ג ח'י עין משפט ג.

בכור שגמצא טרפה **ש** אם תמים הוא **וּגְמַצָּא טְרֵפָה אֶחָר שְׁהַפְּשָׁט הַעֲזָר יִשְׂרָף** כמו שבארכנו בהלכות פסולי מקדשין והבשר יקבר. ואם במוימו נשחת הבשר יקבר **וְיִהְנוּ הַכְּהֻנִים בַּעֲרוֹן**. והוא **שְׁנִשְׁחַט עַל פִּי מִמְחָה**:

הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"ט ה"ט

כל עצמות הקדושים שאין בהן מוח **ה** **אין טעוניין שרפה חיץ מעצמות הפסח. כבר בארכנו שהקרבן שנפסל אחר**

ש. **כسف** **משנה:** בכור שנמצא טרפה וכו'. בפ' טבול يوم (זבחים ק"ג) תנן כל הקדשים שאריעם בהם פיסול קודם להפשתן אין עורותיהם לכוהנים לאחר הפשתן עורותיהם לכוהנים א"ר חנינא סגן הכהנים מימי לא ראייתי עור שיוציא לבית הריפוי אמר ר'יע מדבריו למדנו שהמפשיט את הבכור ונמצא טרפה שייאתו הכהנים בעורו וחכ"א אין לא ראיינו ראייה אלא יוצא לבית הריפוי. ובגמרא (דף ק"ד) א"ר חייא בר אבא א"ר הלכה כר'יע ואף ר'יע לא אמר אלא כשהתירו מומחה אבל לא התירו מומחה לא והלcta כחכמים בשער הקבורה והעור בשרפיה וምרש רבינו דחכמים ל"פ א"ר י"ע דר'יע מיררי בבעל מום וחכמים מיירו בתמים והלכה כר'יע והלcta כחכמים. ומיש רבינו אחר שהופשט. לומר דאללו קודם שהופשט העור כבשר בקבורה כדאיתא בברייתא בגמרא:

ה. **כسف** **משנה:** **כל עצמות הקדושים שאין בהם מוח וכו'.** ברייתא פ' כיצד צולין (דף פ"ג) **כל עצמות הקדושים אינם טעוניין שריפה חזוץ מעצמות הפסח מפני התקלה הני עצמות** ה"יד אי לימא דלית בהו מוח עצמות הפסח למה להו שריפה אלא פשיטה דאית בהו מוח **ואוי ס"ד שימוש נותר מילתה היא עצמות קדושים אמאי אין טעוניין שריפה** א"ר נחמן בר יצחק ה"ב"ע **כגון שמצוין חולוצים עצמות קדושים דאין בהם משום שבירת עצם קמי דנהו נותר חלצינחו ולא הו שימוש נותר ולא בעי שריפה עצמות הפסח דיש בהם משום שבירות עצם** לבתר דנהו נותר דחלצינחו וה"ל שימוש נותר ובעו שריפה. **ופירושי** **כל עצמות נותר מן הקדשים אינם טעוניים שריפה אלא שוברים ומוסיא המוח ושורפו ומשליך את העצמות חרוץ מעצמות פסח שאינו יכול לשברן מפני תקלת עצם לא תשברו בו לפיקך נשורפים ע"י מוח שביהם וכו'.** שמצוין חולוצים כולה מתניתין מיתוקמא במווצא עצמות חולzion כולם שבורין ונחלץ מוח מהם. עצמות קדושים דמותר לשברן סתמא דמלתא לא אתה מוח דידחו לידי נותר ומקמי איסורייהו דניתו לידי נותר חלצינחו ואין כאן שימוש נותר. **לבתר הכי דאייפסיל חלצינחו דתו לית בה איסור שריפה כר'יש** ויש כאן שימוש נותר עכ"ל: **וכתיב הרואב"ד אינם טעוניים שריפה** **א"א** **שמצוין חולוצים מפסולי קדושה עכ"ל.**

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסתכמהיהם של גדולי ישראל, ניתן להציג בהוצאה "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

שְׁחַפֵּשׁ הָעֹד לְכַהֲנִים או לְבָעֵלִיו בְּקָדְשִׁים קָלִים. אֲבָל אֶם נִפְסֵל קָדָם הַפְּשֵׁט. הָרִי הַעֲוֹר כְּבָשָׂר וַיִּשְׁרַף הַכְּלָל. וְכֵן זָבֵח שְׁחַפֵּשׁ וּגְמַצָּא טְרֵפָה או שְׁנִיפְסֵל בְּמִחְשֶׁבֶת הַזָּמָן או בְּמִחְשֶׁבֶת הַמָּקוֹם. הַוְאֵיל וְלֹא גְּרָצָה הַזְּבָח יִשְׁרַף הַעֲוֹר בֵּין בְּקָדְשֵׁי קָדְשִׁים בֵּין בְּקָדְשִׁים קָלִים. אֲבָל אֶם נִעֲשָׂה בְּמִחְשֶׁבֶת שְׁנָויִי הַשֵּׁם. אֲפִלּוּ פִּי שְׁלָא עַלה לְבָעֵלים הַוְאֵיל וְגְרָצָה הָרִי הַעֲוֹר לְכַהֲנִים או לְבָעֵלִיו כְּמוֹ שְׁבָאָרְנוֹ. וְזָבֵח שְׁחַפֵּשׁ קָדָם זָרִיקָה אֵינוֹ פּוֹסֵל:

ואם היהה כוונתו למידנו שייהו חלוצים לא היה צריך לכך שהרי בバイור כתוב ריבינו שאין בהם מוח, ולכן נ"ל שמספרני שרבינו סתום וכותב כל עצמות הקדושים דמשמע בכל גונא מיירiri בא לבאר שאינו כן דלא מיירiri אלא כשמצאן ואינו יודע מה טיבן ואנו אומרים באומר הדעת מאחר שהם חלוצים פסולי המקדשין היו כלומר נותר ולפיכך מגלוון בין עצמות פסח לעצמות שאר קדושים וכמו שנתבאר. ועייל' משום דליישנא דשאיין בהם מוח משמע אפילו שלא היה בהם מוח מעולם לכך כתוב שמצאים חלוצים כלומר דוקא כשהיה בהם מוח ונחלץ ממנו אבל אם לא היה בהם מוח מעולם לא: כבר ביארנו. בקרבתנות ספ"ה. ומיש אבל אם נפסל קודם הופשת הרו העור כבשר וישראל הכל. משנה פרק טבול יום (דף ק"ג): וכן זבח שהופשת ונמצא טריפה. שם במשנה פלוגתא דתנאי ופסק בחכמים. ומה שכותב או שנפסל במחשבת הזמן או במחשבת המקום וכו'. משנה שם (דף ק"ג) כל שלא זבח המזבח בבראה לא זכו כהנים בעורה. ופירש"י כל שלא זבח המזבח בבראה כוגן שאירע בה פיסול קודם זריקה לא הייתה בה שעת היתר למזבח. ומה שכותב אבל אם נעשה במחשבת שינוי השם וכו'. גם זה משנה שם. ומה שכותב זבח שהופשת קודם זריקה אינו פוסל. שם פלוגתא דתנאי בבריתא ופסק כרבי פירוש אם הופשת קודם זריקה אין העור נפסל עוד אפילו נפסל בשור קודם זריקה זריקה מרצה על העור לבדוק:

הרמב"ם הל' מעשה הקרבות פ"ה הי"ח עין משפט ד.

כֵּל הַזְבָּחִים מִקְטִירֵין אֵימֹרְיָהּ עַל גַּבֵּי הַמִּזְבֵּחַ אַחֲרַ שְׂזָরְקִין הַדָּם תְּחִלָּה. וְכֵל הַזְבָּחִים מִפְשִׁיטֵין אַוְתָן וְאַחֲרַ כֵּה מֹצִיאֵין אֶת אֵימֹרְיָהּ. וְאֵין מִפְשִׁיטֵין אַוְתָן עַד שִׁיזְרֵק הַדָּם. חוֹזֵךְ מִחְטָאות הַנְּשָׁרְפוֹת שְׁאֵין מִפְשִׁיטֵין אַוְתָם כֵּל שֶׁנֶּאֱמַר 'אֶת עָרָם וְאֶת בְּשָׂרָם'. נִמְצָאת אָמֵר זָרָק תְּחִלָּה וְאַחֲרַ כֵּה מִפְשִׁיט וּקְוּרֵעַ וְמֹצִיאָה אֵימֹרְיָהּ וּמִקְטִיר :

א. כספר משנה: כל הזבחים מקטירין וכו'. מפורש בתורה: וכל הזבחים מפשיטין אותו וכו'. בפרק טבול يوم (דף ק"ג): נתבאר רכולי עלמא מודו דאין הפשט קודם זריקה וכותב רש"י מפני שאסור לשחות הדם כל כך ובסוף הלכות פסולין המקדשין כתוב ורבינו זבח שהופשט קודם זריקה אינו פסול: